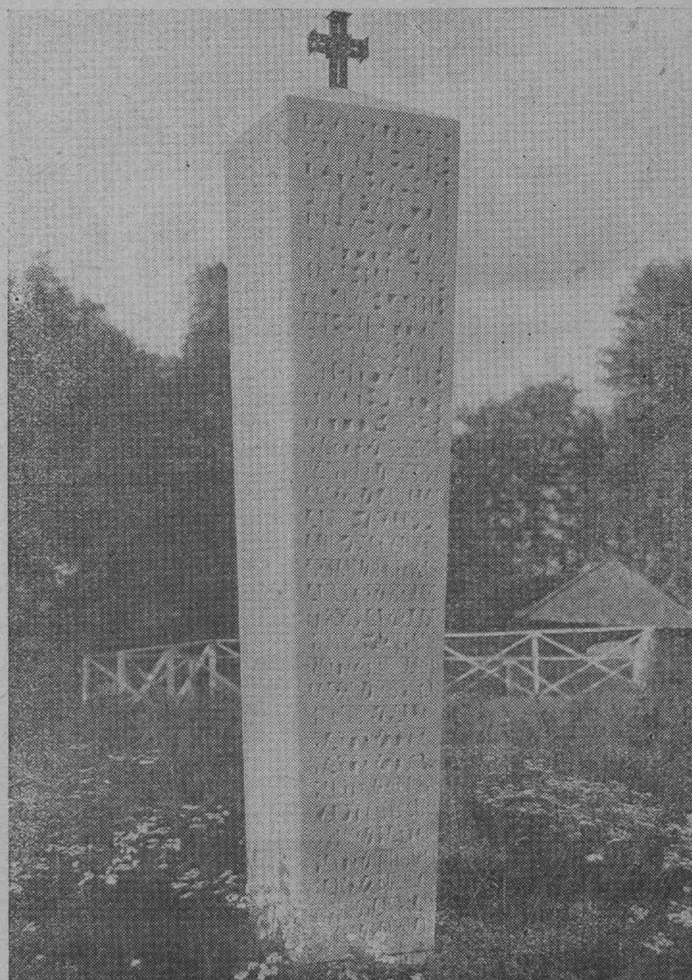
N:o 3
1. VI 1930

Aktivisti

HERÄÄ SUOMI!

Sanoista tekoihin!

Napuelaisten patsas Laihialla.

Irtonumero 3 mk.

TOIMITUSKUNTA:

K. R. Kares. Vihtori Kosola (vastaava päätoimittaja). Iivari Koivisto. Vihtori Herttua. Vilho Viita (toimitussihteeri). Yrjö Nikula (taloudenhoitaja). Kustaa Lahdensuo. Antti Isotalo. Paavo Osola. Heikki Jokilahti. Juho Ekola. O. A. Hokkanen. Juho Tala. R. von Essen. Hille Sipilä. Arvo Sihto. Martti Rantanen. Kalle Varpula. Viljo Knaapi. V. Särkijärvi. Lenni Laakso. Onni Porkka. Matti Similä. Heikki Alamäyry. Lauri Haikola.

Punakaartin siemen

Kommunistimme perustivat nyt keväällä suojelusjoukkojen nimellä järjestöjä, joiden tehtäväksi ilmoittivat omaisuuden suojelemisen. Jo silloin, kun kommunistiset sanomalehdet S.K.P:n ohjeiden mukaan kehoittivat tällaisia järjestöjä perustamaan ja kommunistien kokouksissa valittiin komiteoita niitä järjestämään, voi selvästi huomata, että "suojelusvartiot" olivat kylvöä uudelle punakaartille. Isänmaallisia kansalaisia ei tästä käsityksestä saanut luopumaan se, että jonkun kaupungin poliisimestari vakuutteli, että järjestö on sitä, mitä se ilmoittaakin ja että siihen kuuluu vain 5 tai 10 henkilöä. Tiedettiinhän ennestään ja kokemuksesta, että kun kommunisteille annetaan vapaus perustaa tällaisia järjestöjä, niin he käyttävät niitä myöskin sopivimmalla tavalla hyväkseen ja "suojelusjoukkojen" nimen varjolla organisoivat maahan uuden punakaartin. Niinpä myöhemmin saatiinkin tietää, että lohduttelut olivat turhia, sillä monin paikoin olivat kommunistit perustelleet "suojelusjoukkojaan", joiden jäsenmäärä nousee jopa satoihinkin.

Viime Vapunpäivänä olikin uuden järjestön organisatio saatu rakennetuksi koko maata käsittäväksi, ja aikoi se lippuineen marssia kommunistien mielenosoituskulkueiden etunenässä. Samoin oli Suomen Kommunistisen Puolueen Sotilasjaosto antanut sotilaille käskyn murtautua ulos kasarmeista ja yhtyä heidän kulkueihinsa. Kulkueet hallituksen kiellolla estettiin, ja niin eivät myöskään uuden punakaartin liput saaneet vielä liehua vapaasti. Sotilaatkaan eivät tehneet kasarmeistaan ulosmurtoa, mutta "suojelusjoukot" kyllä yrittivät esiintyä n.s. iskujoukkoina ja metelöitsivät useissa kaupungeissa, vieläpä häiritsivät työläisten vappujuhliakin. Nämä olivat tavallaan ensimäiset "suojelusjoukkojen" suorittavat manööverit S.K.P:n johdolla, ja aikaa myöten niitä tietysti saadaan nähdä lisää.

S. K. P. on nimittäin ottanut "suojelusvartiot" hoiviinsa. Tähän saakka se on kouluuttanut aseellista väkeä Venäjällä punaupseerikoulussa ja Suomen armeijassa. Nyt se on saanut "suojelusjoukoista" jälleen tuntuvasti lisäjoukkoja.

Tästä todisteeksi lainattakoon osa S.K.P:n Sotilasjaoston äskettäin eiimilleen lähettämästä salaisesta ohjekirjelmästä, jossa m.m. sanotaan:

"Armeijasta vapautuvia on pyrittävä vetämään komiteatyöhön, sillä armeijan oloja ja elämää tuntevina voivat he parhaiten toimia asian eteenpäin vetämiseksi.

6. Komitean on tunnuksia antaessaan tarkoin harkittava niiden luokkasisältö, ettemme levitä joukkoihin pasifismin harhoja. Samoin on tarkasti selostettava joukoille "Omaisten päivät" y.m.s. keinoiksi työväenluokan harhaanjohtamiseksi.

Fascismin entistä avoimempi hyökkäys (Lapuan tapahtumat, kuristuslaki y.m.) asettaa entistä terävämpänä kysymyksen työväen itsepuolustusjärjestöistä. Viimeaikaisten tapausten pohjalla on lähdettävä konkretisoimaan tällaisten järjestöjen tärkeyttä (ohjeet lähetetään erikseen)."

Edelläoleva selvästi osoittaa, että punakaartin siemen itää Moskovan hoivissa ja komennuksessa. Tästä ilostuneena S.K.P:n Sotilasjaosto viime toukokuun 16 päivänä levitti julistusta, josta jo huokuu esiin voiton hurma ja jossa kohotetaan eläköönhuuto Neuvosto-Suomelle. Lainaamme tähän loppuosan julistuksesta:

" — — — Vallankumouksellinen proletariaatti ei unohda valkoisten veritekoja, ei kymmeniä tuhansia teurastettuja ja nälkääntapettuja tovereitaan, vaan jatkaa se heiltä kesken jäänyttä taistelua ja vie se voittoon. Sentähden se ei yhdy sosialifascistien mukana lahtariupseerien komennuksestakaan näihin eläköönhuutoihin, vaan S.K.P:n ja S.K.N.L:n johdolla valmistautuu murskaamaan verestä huumaantuvan juhlivan voittajan ja koko riistojärjestelmän ja luomaan Punaisen Neuvosto-Suomen.

Alas työläisten murhia juhlivat lahtarit ja heille eläköötä huutavat sosialifascistit.

Eläköön Neuvosto-Suomi.

S. Kommunistinen Nuorisoliitto
K.K. S.K.P:n Sotilasjaosto."

Mitä sanovat isänmaalliset kansalaiset tästä?

Mitä sanovat tästä v:n 1918 rintamamiehet?

He odottavat varmasti sellaisia lakeja maahan, jotka antavat esivallalle oikeuden käyttää miekkaansa yhteiskunnan vihollisia vastaan. Odotettu on jo kauan, mutta turhaan.

Tästä syystä "Sanoista tekoihin"-toiminta astuu esiin välttämättyyden pakkona. Se kerää ympärilleen aktivisteja ympäri maan ja on pakoitettu toimimaan niin, että punakaartin siemen yhtähyvin kuin muukaan kommunistinen toiminta ei saa tässä maassa itää, vaan hävitetään juurineen pois.

Aktivistinen aktivisti.

INHOITTAVA ASEMA

Aktivistille kirj. Vanha pappi.

Koko maa, ainakin lehdistö, makaa taas polvillaan punikkien edessä, voimattomana, tarmottomana niinkuin v. 1917! Silloin se tapahtui pakosta, kun ei ollut voimakeinoja, mutta nyt se on häpeällistä ja anteeksiantamatonta, että näin yhäti silitellään törkeimpien rikollisten päitä, niinkuin on tehty vuodesta 1918 alkaen. Ei missään maailmassa näin tehdä, kenties Saksaa lukuunottamatta. Mutta Saksassa on isänmaallinen henki ja sivistys siksi voimakas, ettei ole niin suurta vaaraa kapinoivista punikeista. Toisin on meillä. Ollaan jo jouduttu sille portaalle, että toinen puoli kansastamme kannattaa sosialismia ja kommunismia. Suuret kaupungit, esim. Tampere, sekä rikkaimmat maapitäjät, Hämeessä, huokaavat jo raskaan punikkivallan alla; pahin, että sotaväki samoilla seuduilla nähtävästi osiltaan on punanen. Näyttää siltä kuin perkele pitelisi hallitusohjaksia Suomessa! Ja sitä hän on tehnyt v.1918 alkaen. Aivankuin ämmät—kävelkööt sitte hameissa tahi housuissa. Tällaista puhetta ei näy eikä kuulu missään — mutta kyllä se pitäisi kuulua ainakin sanomalehtien palstoilla. Tämä nukuttava kehtolaulujen veisu vie meidät punikkien ja punaryssien raadeltaviksi niinkuin Venäjällä on käynyt. Ryssänjuutalaiset tätä virttä laulattavat kavaluudellaan ja rahallaan. Jos muutamat epätoivoiset isänmaan puolustajat iskevät vasaralla jonkun punikkien koneen vähän vialle — se on kamala valtiorikos, heitä ajavat korkeat valtaherrat takaa yötä päivää, mutta sadat ja tuhannet punaroistot, jotka kaivavat pohjaa yhteiskunnan alta, saavat olla aivan rauhassa.

Jos punikit olisivat särkeneet esim. Vaasalehden kirjapainon, ei kukaan ministeri tahi maaherra olisi lähtenyt liikkeelle. Koko kurjuus on johtunut sosialismin=kommunismin alusta jatkuen tähän päivään asti. Vaikka 25,000 nuorta Suomen jaloa poikaa vuodatti verensä ja uhrasi henkensä roistovallan kukistamiseksi, niin pönkitettiin se uudestaan heti kapinan kukistutua; alettiin silitellä punikkien päitä, rukoiltiin heiltä anteeksi että oli paperilla heitä tuomittu. Kunniallisten ihmisten maat ja metsät riistettiin ja lahjoitettiin näille urhoille, täydet kansalaisoikeudet annettiin heti suurimmille rikollisille, mitä milloinkaan on Suomessa nähty. Nuo henkilöt, silvotut, elävältä raadellut, poltetut kansalaiset saivat jäädä kostamatta, hyvittämättä. Punikit ja murhaajat asetettiin kuntien ja kaupunkien hallitusmiehiksi — perkele päästettiin heti irti — hänen tanssinsa, huoruutensa, juoppoutensa, tappelunsa ja raakuutensa alkoi heti kohta kamalimman riehunnan, mutta siitä ei saanut hiiskuakaan, se olisi särkenyt harmoniian, se olisi avannut "haavat", joita uskottiin löytyvän punikkien sydämissä, tahi omissatunnoissa, täällä luuloteltiin, ainakin ulospäin, että vallitsi rauha ja tyytyväisyys, kapina olisi ijäksi "likvidoitu", kuten ryssänjuutalainen lausuu, kun hän on murhannut tyytymättömät! Mutta sitte alkoi punikkien murhainto uudestaan, monet kansalaiset ovat sen jälkeen murhatut — rosvotut — poltetut — kuoliaaksi rääkätyt — niin sanoakseni keskellä päivää, kukaan ei ole turvattuna enää henkensä tahi omaisuutensa puolesta; hallituskoneisto ei mahda asialle mitään, lehdet vaan kylmästi toteavat jokapäiväiset konnantyöt, kerrotaan vielä hyvin tarkkaan, miten ne tehdään, opiksi nuorille, roistot ilkkuvat n.k. vankiloissa viheliäiselle komennolle, vähän ajan kuluttua he tulevat sieltä lihavina kuin syötetyt siat taas jatkamaan murhaamistaan ja rosvoamistaan. Ei rikollinen lakikirjaa pelkää, nahkaansa hän pelkää. Ei ole ihmettä, jos rikollisuus kasvaa ja kommunismi, jonka ohjelmaan tämä kaikki kuuluu. Naisten äänien avulla lähetettiin valtiopäiville rikollisten ystävät — tie tasoitettiin hyväksi — kehoitettiin kaikella mokomalla eroamaan kristinuskosta; löytyy hallitusmiehiä meillä, jotka eivät sallisi kansan lapsille opetettavan ainoatakaan Jumalan sanaa, pönkitettiin siveettömyys lainlaadinnalla — koko maa on täynnä huoruutta ja laittomia avioliittoja. Monet kymmenet tuhannet nuoret ja vanhat elävät kuin pakanat ilman minkäänlaista siveellistä tahi uskonnollista hoitoa, he uhmaavat Suomen lakien suojassa kaikkia säädyllisyyden, siveyden ja kunniallisuuden sääntöjä! Onko ihmettä, jos punaisuus ja rikollisuus kasvavat? Ja nyt lienee jo myöhäistä koettaakaan parannusta. Paha on tehty, se tehtiin jo 1918 ja seuraavina vuosina, kun olisi pitänyt saada laki ja järjestys jälleen voimaan, mutta kyky ja halu puuttui lainlaatijoilta. Hallitustaito on vaikea asia oppia. Suomalaiset olivat siihen kokonaan tottumattomat 1917, ryssät olivat hallinneet verrattain hyvin, ei tarvinnut tehdä muuta kuin arvostella vaan, ja se on helppo tehtävä! Valvovat ihmiset sanoivat: ottakaa kuolemanrangaistus käytäntöön edes suurimpiin rikollisiin nähden. Hyi, sehän oli raakaa puhetta, sitä tuskin mikään lehti uskalsi painattaakaan. Joku tuomari antoi kuolemantuomion, koko maa odotti henkeä pidettäen, mutta ylhäältäpäin tuli lohdutus: olkaa rosvot vaan vahvassa turvassa, ei teihin kukaan koske pikkusormellaankaan — — — Tuhansien veri vuotaa, kohta vuotaa Suomen kansan veri kuiville. Asukasluku alenee, sikiötkin surmataan jo äidin kohdussa niin ylhäisissä kuin alhaisissa kodeissa, mikään ei ole enää pyhää. Kun kristinusko hyljättiin, niin alkoi yhteiskunta kuolla, se on vanha historian vahvistama laki. Ilman kristinuskoa olisi Euroopa vielä köyhä, kurja korpimaa, kuten Aasia tahi Afrika. Sitä myöten kuin kristinuskon vaikutus heikkenee, sitä myöten heikkenee ihmiskunta ja koko yhteiskunta; tuhannen vuoden perästä ei Europaa enää ole tässä muodossa olemassakaan, ainakin Suomen kansa loppuu jo parin sadan vuoden kuluttua. Tilastotiede todistaa, että nykyisellä alhaisella syntyväisyy-

Näin on ollut Suomen nousu . . .

Näin on ollut Suomen nousu:
yöstä jälleen yöhön.
— Pääsemmekö, Ukko auta,
koskaan päivän työhön?
Aukeeko se aamu milloin,
josta toiveet puhuu,
arvelevat aikakirjat,
veren huuto huhuu?

Näen kyllä: aamun tähti
pyrkii nousemahan,
pyrkii kansan riemuhuuto
kauas kaikumahan.
Mutta puuttuu sovun sointu —
sit' en kuulla jaksa.
Suomen nuori vapaus ei
senkään vertaa maksa.

Eipä päivää, kahta, puolta
kansa yksin mielin
käsi veljen kädessä voi
soittaa sovun kielin,
aamu yksi armias ees
että näkis kerran:
seisoo Suomi suurena, kun
puhuu henki Herran. —

Koska koittaa murhe se, mi
kaikki yhteen liittää,
koska maata isänmaanaan
kaikki kansa kiittää,
koska kerkee kesä tuo, mi
syömen kukat kutoo,
koska kiistat kirpoavat,
etupyyteet putoo?

Anna Ukko, armias, jo
ajan korkeen koittaa,
uhrin aika ankara on,
taivon pielet soittaa.
Soittakoot ne sovun virttä,
heräämisen taikaa,
avartakoot aatokset ja
luokoot suurta aikaa!

Eero Eerola.

Laillista vaiko laitonta tietä?

Lehtemme viime n:rossa olleen huomattavan "Laillisuuden vararikko?" nim. kirjoituksen johdosta on meillä syytä palauttaa mieleemme eräs kaikkien aikojen oikeushistorian perustuslaki, joka tosin on kirjoittamaton, mutta juuri sen takia yhtä kumoamaton ja järkähtämätön kuin itse luonnonlait.

Se on se ikivanha sääntö, josta viimeksi maailmanmainio sosiologiantutkijamme, prof. Edv. Westermarck teoksissaan huomauttaa, että ihmisten laeilla ja asetuksilla ylimalkaan on taipumus elää yli aikansa, se on jäädä jälkeen todellisen elämän vaatimuksista.

Jos lainsäädäntö hämähäkin verkon lailla kahlehtii ja imee kuiviin kaikki yhteisön hyvät voimat, mutta lihottaa ja paisuttaa, verenhimoisen, raatelevan hämähäkin tavoin itse yhteiskunnan verivihollisia, seuraa tästä, että yhteiskunta, valtakunta, jos sillä vielä on tallella riittävästi elinvoimaa, hävittää ja tuhoaa säälimättömästi tällaisen onnensa esteen. Tätä tarkoittaa mainitsemamme kirjoituksen tekijäkin lauseessaan, että "elämä astuu rautaisin oskelin laillisuuden vararikkojulistusten yli".

Kommunismi, sitä elättävine salaisine pimeine voimineen yhteiskuntamme kaikista kerroksista, on juuri tuollaista hämähäkin verkkoa. Jos ei sitä nyt lakata kutomasta ikivanhan vapautemme ympärille, revimme sen rikki niillä aseilla, jotka siihen paraiten tehoavat.

On olemassa paljon sellaista, jonka saatamme rikkoa, mutta emme koskaan sitä valaa, jolla olemme vannoneet isänmaan vapautta turvaavamme.

Orjuus pois taikka menköön henki!

---

dellä kuolee kansaa hyvin sukkelaan. Miespolven aikana (35 vuoden) vähenee Suomen väkiluku 1/4 osalla, toisen miespolven kuluttua lähes puoleen nykyisestä. Hämeessä, missä punaisuus on voimakkain, vähenee väkiluku vuosittain melkein kaikissa pitäjissä; vaikka se on ollut Suomen voimakkain ja paras työkansa. Nyt se on keuhkotaudin, kuppataudin, alkoholismin ja mädännäisyyden luvattu maa, samoin ruotsalaiset seudut, joita punaruotsalaiset herrat hallitsevat ja vallitsevat. Nähdään että missä punaisuus rehoittaa, siellä on jo kansan kuolema alkanut! Suomen sanomalehdistöllä on tässä suuri,kenties suurin edesvastuu. Ei voi ihmetellä että osa lehdistä kannattaa punaisuutta ja suojelee sitä kaikella tavalla ja puolustaa; kun taas osa lehdistöä on koko ajan kapinasta asti koettanut rauhoittaa lukijoitansa vaaraan nähden; pelosta että äänestäjät häviävät, on lehdistö salannut totuuden, silitellyt vaan. Harva lehti on uskaltanut puhua miehekästä voimakieltä. Tuskin tämäkään kirjoitus näkee päivän valoa, siksi se on vanhanaikaisen räikeää! Lapuan miehet ovat koettaneet ensin ruveta huutamaan hätähuutoja, mutta kyllä ne vaimennetaan, siksi että punikit tulevat leikkaamaan kurkut auki. Sehän se on meillä päämäärä, kaikesta hallitusmeiningistä päättäen. Voimakeinoja ei saa Suomessa käyttää muut kuin ryssät ja punikit! Heille se on luvallista, mutta valkoisilta ankarasti kielletty, siinä se on kirouksemme!

Tulipalohälyytys.

Kansallisen olemassaolomme valtiorakennuksessa riehuu kommunistien sytyttämä tulipalo.

Taru kertoo, että kun hölmöläisiltä paloi talo, niin he yksimielisesti päättivät antaa savun ensin hälvetä — eihän savun sekaan kukaan mene.

Savu haihtui, liekkejä rupesi näkymään, mutta voi kauhistus, sitten tulikin kuumuus, joka esti lopultakin kaiken sammutuksen.

Olemmeko mekin hölmöläisiä, kun annamme jo nokkaamme tuntuvan savun haihtua ja odotamme tulta?

Ei, Lapualla tapahtunut punapaitojen riisuminen oli jo sellainen savun sekaan hyökännyt kärkijoukko, jonka päämääränä on etsiä varsinainen tulenpesä ja siten estää kansallinen tuhomme.

Tulen leviäminen voitiin täten tilapäisesti pysäyttää, lähetettiin avunpyyntö ylipalomestarille ja pääruiskumestarille sekä vakinaiselle palokunnalle Heimolaan. Nämä lupasivatkin kaiken teknillisen ja teoreettisen apunsa.

Heimolan palokunta on n.s. järjestynyt laitos. Pääruiskumestarin esitykset otetaan huomioon, jos esitys tuottaa helpoituksia vasemmanpuoleisille suihkuputkien ohjaajille ja lehmäkauppiaille. Tällä kertaa tulen sutyttäjät saivat mitä kuuluu ja Heimolan palokunta päätti: — jaa — palo täytyy sammuttaa. Siten sateli määräyksiä kuin ammattimiehiltä konsanaan, ja sanottiin: seuratkaa!

Näin lähti maamme suurin palokunta liikkeelle, mutta eteen valjastettiin krapu, joka luonnollisesti kulkee takaperin, ja niin peräytyy koko sekamelska täydessä järjestyksessä.

Tätä taktillista perääntymistä piinallisen odotuksen aikana on kerta toisensa perään jatkunut. Tällöin savun seassa toimivassa kärkijoukossa on jonkunlainen epätoivo vallannut mielet ja siten on tullut tehtyä hyvinkin valitettavia virheitä. Kai ajattelivat: savu ensin pois. — Niin särkyi "Äänen akkuna". Tämän särkyneen akkunan kautta piti ruveta suoraan toimintaan, kun kerran aiottiin paloa sammuttaa.

Mutta Heimolan palokunta taasen ilmoitti olemassaolonsa: täällä ollaan, vaikka ei tulipalopaikalla! Ja sanoivat: ei missään tapauksessa saa vesivahinkoja aiheuttaa, sehän on palokunnan ohjesäännöissä kiellettyä, perustuslain vastaista.

Tulta pitäisi sammuttaa, mutta vettä ei saa käyttää, koska tällainen suora toiminta aiheuttaa vesivahinkoja! Järjen kannalta katsottuna rakennuksen sammutusta ei saa keskeyttää, joskin kiihtyneessä tilassa on lasi tullut särjettyä ja tulen levenemistä on siten autettu.

Näin ollen edessämme ei ole muuta mahdollisuutta kuin toimia omintakeisesti, koska politiikalla ja lehmäkaupoilla pilattu Heimolan palokunta on mitään tekemätön virkaheittо.

Kerran ennenkin meillä syttyi vakava tulipalo, mutta silloin saapui Lockstedtin leirin vapaaehtoinen palokunta ,joka johti tulen sammutuksen.

Ja jos Heimolan palokunta osoittautuu tähän sammutukseen edelleenkin kykenemättömäksi, niin silloin Lockstedtin leirin vanha palokunta korjaa letkunsa, kokoaa entiset ketjumiehensä ja ryhtyy sammuttamaan tulta. Ja silloin tietäköön sen jokainen: tuli sammuu. Joskin tällöin voi kyllä tulla ohjesääntöjen vastaisia vesivahinkojakin. Mutta valtiorakennus täytyy pelastaa!

A. J.

Rintamamies.

Vapaussodan rintamamiesten äskettäin perustaman liiton toimesta ilmestyvä "Rintamamies"' on julkaissut toisen näytenumeronsa. "Aktivisti" pyytää tervehtiä tätä uutta lehteä, joka rintamamiesten yhdyssiteenä taistelee valaisevin kirjoitelmin yhteisen päämäärämme — kommunismin hävittämisen — hyväksi. Niille, jotka eivät vielä ole saaneet käsiinsä mainittua lehteä, julkaisemme tässä pari pientä kirjoitusta sen toisesta näytenumerosta viitteeksi siitä, että siellä puhalletaan samaan henkeen kuin "Aktivistissa".

Eräs rintamamiesten tehtävistä.

Vapaussodan rintamamiesten yhteenliittyminen on alkanut yhdennellätoista hetkellä. Vuodesta vuoteen rintamamiehet ovat saaneet katkerin mielin todeta, kuinka vapaussodan verellä ostettuja saavutuksia on tallattu maahan ja kuinka ne pyhät aatteet, jotka vapausarmeijaa veivät voittoon, ovat menettäneet arvonsa. Sitä, mikä rintamamiehille vapaussodan vakavina aikoina oli pyhää ja kallista, rienataan nyt julkisesti.

Siksi rintamamiehet ovat nousseet puolustamaan saavutuksiansa ja pitämään elossa sitä henkeä, joka on kansan elämän ensimäinen ehto.

Vapaussota taisteltiin isänmaan vapauden merkeissä. Mutta rintamamiehiä ei elähyttänyt ainoastaan ulkonaisesti vapaan isänmaan ajatus, isänmaan, jonka niskalta vieras ies on kirvoitettu. Me taistelimme sen isänmaan vapauden puolesta, jonka kodeissa vallitsee oikea kodin henki, sellainen, joka kasvattaa kansamme tulevaisuuden vaalijoiksi siveellisesti voimakkaita luonteita. Sillä kuinka voisi säilyttää vapautensa se maa, jonka kansalta puuttuu elämän juuria, siveellistä voimaa?

Ja me tiesimme taistellessamme, että kansamme menneitten aikojen sukupolvia on vaikeitten aikojen ollessa ja hyvinä päivinä pitänyt pystyssä se voima, jonka antaa usko vanhurskaaseen Jumalaan, kansojen kaitsijaan. Siksi vapaussodan henki oli voiton henkeä. Siksi me, talven hangilla maatessamme, käänsimme sydämemme Hänen puoleensa, joka on ollut kansamme turva ikiaikoina ja joka on vast'edeskin sitä oleva.

Me olemme katkerin mielin nähneet, kuinka vuodesta toiseen kansaamme, ja varsinkin sen nuorisoon, on kylvetty sitä oppia, joka tahtoo kaataa sen uskon Jumalaan ja siveelliseen maailmanjärjestykseen ja sillä tavalla tahdottu imeä kansaltamme se voima, joka meitä nosti vapaussodan aikoina ja joka meidän vakaumuksemme mukaan on myöskin kansaamme yksin nostava. Neuvosto-Venäjällä jumalattomuus luulee juhlivansa voittoansa. Meillä sen kurjat kätyrit rienaavat Jumalaa ja uskontoa.

Siksi meillä, vapaussodan rintamamiehillä, on pyhä tehtävämme: vaalia sitä henkeä, jonka omaavina taistelimme. Me tahdomme taistella niitä pimeyden voimia vastaan, jotka uhkaavat ryöstää nuorisoltamme uskon tulevaisuuteen. Me tahdomme taistella Jumalan ja hänen henkensä pyhittämien kotien puolesta. Me olemme edelleenkin valmiit suurimpiinkin uhreihin Jumalan, kodin ja isänmaan puolesta.

Huuto laillisuuden puolesta.

Vaasan tapahtuman jälkeen nousi maassa suuri huuto laillisuuden puolesta — **kommunistitkin heittäytyivät yhtäkkiä laillisuuden sankareiksi. (Mutta hei-**

AKTIVISTILLE.

Aktivisti, sä näet ja kuulet
kuinka rutto maatasi raastaa.
Puhaltaa idästä myrkkytuulet,
ne petturimielille haastaa.
Häviää kydöt ja kyntämämaasi,
pian lahoavat raja-aidat,
kun "tasa-arvo" ne maahan kaasi.
Ovat herroina punapaidat.

Aktivisti, sä näytä kalpaa
mi tulena kourassa kiiltää.
se punapaidoilta hengen salpaa,
se puree, se leikkaa, se viiltää.
Syntymämaasi katsoo ja luottaa
ja Sinulta toivoen kysyy:
"Kalpasi minulle voitonko tuottaa
ja panee pyykin, mi pysyy?"

Aktivisti, sä toimen henki,
sä leiskuva, hehkuva rauta.
Poista nyt epäilys viimeinenki.
Ei tässä nyt hempeys auta.
Rääkyvän korpin, hyenan suuhun
on viimeinkin pantava tukko.
Petturit kiinni ja kaakinpuuhun,
siinä se Suomen on Lukko!

S. J.

---

tähän ei tässä asiassa tarvitse ottaa lukuun.) Tosin tuo teko — kommunistisen myrkyn ja saastan levittäjän tuhoaminen — oli lain kirjaimen edessä väärä, mutta ne, jotka eniten ovat tahtoneet tähdentää sen laittomuutta, ovat unohtaneet ne vaikutteet, jotka teon suorittajia johdattivat. Ja mikä erikoisesti huomattakoon: puhuessaan teon laittomuudesta he unohtavat myöskin kokonaan sen laittomuuden, jonka rehoittamista valtiovalta ei ole kyennyt tukahduttamaan ja jota ilman Pohjanmaan valkoisen kansan suuttumus ei olisi voinut kuohahtaa tähän, lähes äärimmäiseen, pisteeseen saakka.

Tekoa tuomitessa on myöskin unohdettu lakikirjan tuomariohjeiden kultainen sääntö, joka kuuluu seuraavasti:

"Yhteisen kansan hyöty on paras laki; ja sentähden mikä havaitaan yhteiselle kansalle hyödylliseksi, se pidettäköön lakina, vaikka säädetyn lain sanat näyttäisivät toisin käskevän."

Olisiko niiden miesten teko leimattava rikolliseksi, jotka, tosin ylittäen lain säätämät rajat tekevät sen, minkä lainkin on vielä kerran tehtävä: vaimentavat edes lyhyeksi ajaksi riihattomien, vieraan maan ostamien rikoksellisten, maanpetturuuteen kiihoittavan äänen? Malttamattomuutta on tietenkin vältettävä, mutta "konsulien" on myöskin muistettava, että kansan kärsivällisyydellä on rajansa ja heidän tehtävänään on järjestää asiat niin, että kommunistien toiminta lopullisesti tyrehdytetään ja siten tyynnytetään kansan mieliala. Vaasan teko oli varotus siitä, että nykyisen olotilan jatkumista ei voida enää kauan sietää.

2 PUNAJULISTUSTA.

Punaisen lipun kunniapäivä Vappu lähestyy.

Jo neljä vuosikymmentä on proletariaatti Vappuna viettänyt suurta taistelu- ja juhlapäivää. Jälleen muutaman päivän kuluttua vyöryvät miljoonaiset kärsivät kaduille ja juhlapaikoille esittämään horjumattomat vaatimuksensa riistoluokalle.

Muodostukoon Vappu proletariaatin rautaisen taistelumielen ja tahdon kunniapäiväksi, hetkeksi, joka osoittaa porvaristolle, että vainotoimenpiteet, katalimmatkaan raskaimmatkaan tuomiot kalliille tovereillemme, eivät voi saada aukkoja rivistöihimme. Osoittakoon jokainen työläisnainen ja mies vappumielenosoituksiin osallistumalla, miten vaino ja sorto vain lyhentävät jo lahon rosvoyhteiskunnan perikatoa. Näyttäkäämme vallassaolijoille uuden maailman luojien vaappumattoman tahdon ja voiman kukistaa raakalaisuuteen nojautuvan yhteiskuntajärjestelmän.

Toverit. Proletariaatin julkiset järjestöt voi luokkaoikeus lakkauttaa, taistelijat tuomita kuritushuoneisiin, mutta proletariaatin taistelu ja toiminta jatkuu. Johtava taistelu työtätekev. vallasta tapahtuu maan-alta "laittomana". Milloinkaan ei porvaristo ole sallinut sen tapahtua "laillisesti". Olisi pirullista ivaa luulla kapitalistien antavan itsensä laillisesti kukistaa. Sitä se ei tee ja siksi se kohtelee vallankumouksellisia kuin tsaari aikoinaan kukistajiaan. Pyyntö kuuluu koiralle, ei vapaalle proletaarille. Siksi kutsumme hulmuavan punavaatteen luo, rivistöön, kaikkia sorrettuja ja poljettuja, vaatimaan:

7-tuntista työpäivää.
Valtiollisen vainon lopettamista.
Veroriiston lopettamista.
Suojeluskuntien lakkauttamista.
Fascistien roistontyöntekijäin tuomitsemista ankarimpaan rangaistukseen.
Ohranalaitoksen lakkauttamista.

Alköön Vappuna yksikään raataja ahertako pellolla tai tehtaassa. Jokainen vallankumouksellisen työväenluokan jäsen punaisiin Rivistöihin. Eläköön työtätekevien valta.

S. Kommunistisen Puolueen Vaasan Piirikomitea.
S.K.N.L:n Vaasan Piirikomitea. S.K.P:n Vaasan Piirin Sotilasjaosto".

*

Ratkaisun hetki lähenee! Tee valintasi toveri!

Kansainvälinen imperialismi varustautuu uuteen sotaan kuumeisella kiireellä. Päivä päivältä lähestymme hetkeä, jolloin sinullekin työläistoveri, joka palvelet armeijassa, annetaan ratkaistavaksi kysymys, kenenkä hyväksi uhraat nuoren elämäsi, kansainvälisen imperialismin hyväksikö taistelemalla toisen maan työläisnuorukaisia vastaan vaiko kansanluokan onnen ja vapauden puolesta, ijäisen rauhan ja ihmisyyden puolesta, kääntämällä aseet kansainvälistä ja rosvokenraalien johtamaa imperialistista sotaa vastaan.

Näiden kahden toisiaan vastaan taistelevien maailmankatsomusten välillä on sinun suoritettava valintasi. Tee valintasi nopeasti. Tee valintasi jo tänään. Asian pitkittyminen tietää sinulle ja luokallesi yhäti jatkuvaa tuskaista olotilaa. Sallitko tämän uudelleen jatkuvan?

Voitko vaitiollen ja toimetonna katsella, kun tovereitasi raahataan vankityrmiin ohranan rääkättäväksi?

Ollaksesi rehellinen luokkasi jäsen täytyy sinun tulla meidän kanssamme samaan tulokseen, että maailmanvallankumous on kiertämättömänä ja ainoana mahdollisena keinona kansainvälistä imperialismia vastaan työväenluokan vapauttamiseksi.

Imperialistisen rosvosodan tuhoa tuottavat siivet leijailevat läntisellä taivaanrannalla kohottaen raekuuroja itäistä taivaanrantaa kohden, jossa työläiset ja talonpojat rakentavat sosialismia punaisen armeijan avustuksella.

Eläköön Punaisen Armeijan taistelu Imperialismia vastaan!
Eläköön sosialistinen rakennustyö!
Eläköön Kommunistien Nuorisoliitto!
Eläköön Suomen Kommunistinen puolue!

Suomen Kommunistisen puolueen
Turun sotilasjaosto.

Pyhin valojn van

Tähän asti, ei pit
lausuttiin j p

Viime vuoden joulukuun 1 p än
parlamentin ensimäinen istu , jo
kommunismivastaiseen liikeh ise
toriallisessa kokouksessa pit aa
rosta puheen, joka nyt tässä e i k

Kulunut viikko on ollut maakunnassamme valtiollisessa suhteessa eräänlainen uusi elämys. Luonnon ja aineellisen elämämme painostunut mieliala on tavallaan unohtunut. Yhteiskunta ja valtioelämäämme uhkaavat vaarat ovat nyt erikoisesti mielemme jännittäneet monellaiseen ajatteluun ja ajatusten vaihtoon kansalaisten kesken.

Läheisimmän aiheen ja syynhän tähän kansalaiskokoukseen ovat antaneet oman maakuntamme eksytyksen tielle kulkeutuneet kansalaisemme. Että eteläpohjalaisiakin oli niin suurin joukoin kuin mitä viime pyhänä täällä Lapualla oli eksytyksen tiellä, maapetturien ja ryssän asioissa koolla, se on murheellista todeta. Ja että ryssän punaliput tässäkin maakunnassa liehuivat, se on katkeransurullista. Ja että esim. hallitukset ja eduskuntakin julkenevat ja rohkenevat jo nyt tälläkin tavoin isänmaata häväistä, tehden punalipun luvalliseksi, se on äärimmäisen masentavaa. Puuttuu vain että musta anarkistilippu vielä ilmestyisi, niin olisi mitta täysi. Itsenäisyyspäivämme vietosta annetun lain synty sivuvaikuttimineen ja etupyyteineen antaa maan isänmaallisesti uhrautuville kansalaisille syytä murheeseen.

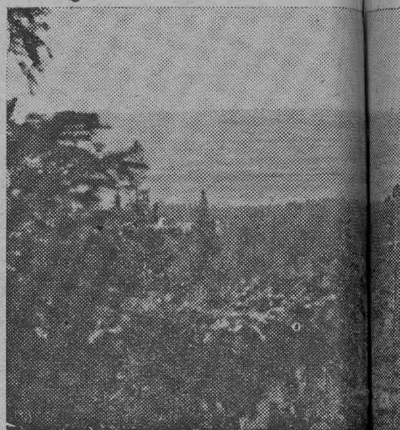
Hillitön puolueriita ja -vimma omassa keskuudessamme, isänmaansa eteen kaikkensa tehneitten kansalaisten häväisy ja ulostyöntäminen yhteisestä työstä maansa ja kansansa hyväksi ei ennusta hyvää. Siitä on tämäkin päivä surullinen todistus, ja siitäkin täytyy siis nyt mainita.

Että Etelä-Pohjanmaankin väki valitsee ja lähettää kommunisti-bolshevikkeja eduskuntaan ja oikein päälliköitä tuolle maanpetturiryhmälle, se on jo asia, jota tuomitsemaan eivät sanat riitä.

Valta kuuluu hallitusmuotomme mukaan kansalle, joka eduskuntansa kautta sitä käyttää. Ja meille on opetettu ja kehoitettu näitä kansakunnille suuria ja pyhiä asioita kunnioittamaan. Mutta täytyy vavisten kysyä, mitenkä se jatkuvasti on mahdollista, kun raa'at jumalanpilkkaajat ja kansan pyhimpien saavutusten häväisijät usein meillä eduskunnassakin lait määräävät ja yhteiskuntaelämässäkin monin paikoin päätökset vilpillisen mielensä mukaan sanelevat. Että meillä on ja sallitaan eduskunnassa olla ryhmä, joka jok'ikinen päivä myy esi-isiensä raskaasti raatamaa ja vuosisatoja varjeltua kalleilla veriuhreilla säilytettyä ja pelastettua syntymämaatansa punaiselle juutalaiselle ja ryssälle, sitä ei enää lainkuuliainen isänmaalle uskollinen kansa jaksa käsittää ja sallia, ei! Tähän asti, mutta ei yhtään pitemmälle.

Meillä on katumattomia armahdettu ja heistä hyviä kansalaisia maalle toivottu, mutta millä tuloksella? Sillä, että he yrittävät uskaltaa uudelleen avata vankiloittemme portit. Tämä-

SANTAVUOREN

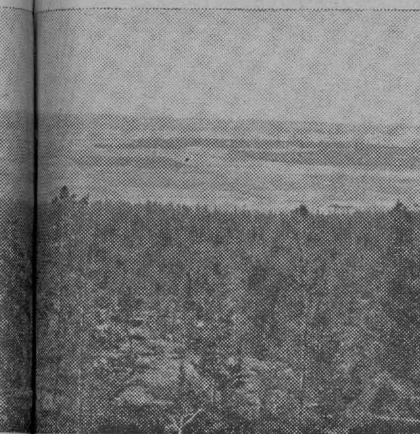
kö on sitä nykyaikaista vapaamielisyyttä ja humanisuutta,joka on kansan tahto. Se ei ole kansan tahto, ei! Mutta eduskunnan ja hallituksien tahto se näyttää olevan. Jos ei tähän sulkua tule ja elleivät ne henkilöt ja ryhmät ala tuntea riittävästi vastuun ja velvollisuudentuntoa, joille kansa nykyisin on luottamuksensa antanut, niin täytyy valita kahdesta ainoasta mahdollisesta toinen. Näitä vaihtoehtoja ajatellessa muistuu mieleen erään entisen jalon valtio- ja hengenmiehen sanat aikana, jolloin Suomen kansa yhtäläisen äänioikeuden ja eduskunnan sai. Hän sanoi: "Suomen kansalle on annettu puukko käteen; kunpa ei se vain sillä i t s e ä ä n p i s t ä i s i. Se on jo kerran pistänyt ja oli saada kauhean surman. Ja olisikin saanut ellei löytynyt itseään säästämättömiä, henkensä ja verensä alttiiksi panevia miehiä ja naisia. Oli suomalaisia eteläpohjalaisia ja karjalaisia kansalaisia ja jääkäreitä kautta maan, jotka vetivät puukon pois tuon kuolemaan menevän kansan sydämestä. Ja vielä. Oli bolshevismia vihaavia, haukuttuja tosikristillisiä kansalaisia, jotka silloin ja nytkin vielä jaksavat kaikkein parhainta puolustusasetta, rukouksen ja jumalanpelon ja isänmaan uskollisuuden asetta itselleen ja kansalleen puolustukseksi tarita. Näil-

...ottu pyykki pysyy

...mälle,

...puolivuotta sitten.

...änä pidettiin tunnettu "Lapuan ..., joka antoi merkin yleisempään ...seen yli koko maan. Tässä his... ...aanv. Vihtori Herttua Ylista... ...i kerran saatetaan julkisuuteen.

N
Ä
K
Ö
A
L
O
J
A

lä avuilla ja voimilla pelastui kansamme 1918. Ei sitä pelastanut silloinkaan eduskunta.

Mutta mitäs nyt tehdään ja mihin ollaan menossa? Siihenkö, että edelleen monet jaloimmat persoonallisuudet kieltäytyvät edustajatehtävistä ja tuo maan hiljainen kansanosa jää pois valtiollisista vaaleista, jota valitettavasti nyt jo on paljon tapahtunut, kun arvonanto kansalta maansa eduskuntaa kohtaan häviää. Siihenkö vaihtoehtoon, että maanpuolustusvoimat heikennetään, ja nekin lopuksi vapaaehtoisesti laskevat aseensa ja uskovat ikuiseen rauhaan tai mielen masennuksesta eivät jaksa ja välitä niitä kantaa tämän holtittoman valtiovallan tueksi.

Tiedän, että nämä ajatukset läheltä liikkuvat moien jalojen kansalaisen, upseereitten ja sotilaittenkin mielissä. Kiusaus on lähellä ajatella: antaa tulla tuon punaisen juutalaisen ja ryssän maahan ja opettaa Suomen kansalle yksimielisyyden tarpeellisuutta — joka vaara todella on nytkin lähellä? Kyllä koko kansakin kuria ja ojennusta tarvitsisi, mutta ainakin minusta sen kansan edustajat. Onkohan eduskunnassa montakaan edustajaa, jotka vapaussodan verikentillä vertansa vuodattivat ja kipuja kärsivät? Tarkatkaa kansalaiset. Mutta eritoten ne edustajat ja äänestäjät tuon opin tarvitsisivat, jotka aina ja yhä ryssänmaalle katseensa kiinnittävät ja maatansa vihollisille myyvät, joille ei nykyinen aika, eikä historian totuuskaan mitään opeta.

Tuo historia, jos he sitä tarkkaisivat, näyttäisi miten ei ole montakaan suomalaista sukuhaaraa ja polvea, jossa ei menneinä aikoina hirveät ryssän sotamiehen veriset jäljet tuhojansa tehneet ole. Olisi varmasti mielenkiintoista antaa meikäläisen ryssänihailijan ja muittenkin käsiin hänen sukukirjansa ja hänen sitä selittää muutaman vuosisadan ajalta. Siellä sattuisi sivuja sellaisia, jotka varmasti mieliä jäähdyttäisivät ja järkyttäisivät. Siellä todistautuisi kauheita tapahtumia. Silloin tapahtui, että esi-isät halaistuin päin kaatuivat kotinsa kynnyksellä, äitiensä-äidit sidotuin käsin jätettiin palavaan kotiin, pienet lapset murhattiin raa'alla tavalla, siskot, veljet vietiin ijänajoiksi orjiksi Venäjälle. Ja näin ei tapahtunut kerran, vaan se uudistui monen vuosisadan aikana, muulloinkin kuin isonvihan aikana. Mitä mahtaisivat nämät kärsimyksien uhrit opettaa nykyään eläville jälkeläisilleen?

Tästä sietäisi meidän edes kasvavaa polvea muistuttaa ja opettaa, samoinkuin siitä, että sama hirmu vallitsee nykyään vielä Venäjällä ja nyt myös Suomen kansan keskuudessa ja antikristuksen petomainen katse on yhä meihinkin kohdistuneena.

Niin, ja se toinen vaihtoehto, mikä se on? Se on jo tällä kentällä ennenkin sanottu. Täällä on routavuosien murheissa itketty ja pelastusta rukoiltu, vapautta haaveiltu. Täällä 1917 pyykki pystytettiin ja me kysyttäessä vannoimme, että se pysyy pystyssä. Tällä kentällä 1928 taas kysyttiin, onko vala vielä puhdas ja pyhä. Se kysyttiin aina vain murhe mielessä ja pelon alta. Pysyykö pyykki? Pitääkö näin pian kysyä kolmannen kerran? Millä se pysyy? Ei ainakaan sillä, että Suomen kansa tietoisesti myrkytti itsensä bolshevistisilla painotuotteilla ja muilla vapaamielisyyden tulenkantajilla. Ja jo melkein matelee bolshevikkien ja maanpetturien edessä osa meitä. Suomen puolustustahtoinen kansanosa on jo saanut niin monta iskua vasten kasvojaan, että nyt riittää. Meidän tulee muistaa sanat, että ketä Jumala tahtoo rankaista, sen hän ensin lyö sokeudella. Älkäämme olko sokeita. Älkäämme antako ja heittäkö aseitamme pois, ettemme tulisi kelvottomiksi, kuten suuri Snellman aikoinaan sanoi. Lakien korjaukset ja lakien pyhyys ja tarkoitus joka kohdassa oikein ja järkkymättömästi käytäntöön. Isänmaan koskemattomuus entistä paremmin turvattakoon. Meidän on tämän sukupolven laillisuuden jalojen esitaistelijain Svinhufvudin y.m. esimerkkiä seuraten (ja jos pakko vaatii, heidän johdollaan) vastattava, että valoin vannottu pyykki pysyy.

Miksi peitellä asian

On hämmästyttävää ja surkuteltavaa nähdä sitä viatonta optimismia, minkä lumoissa meillä yhä eletään tunnettujen viimeaikaisten tapaustemme suhteen. Eihän luulisi paljon järkeä tarvittavan käsittääkseen, että nykyisen eduskunnan puolelta ei koskaan tehdä ja tapahdu sitä, mitä jo Lapuan ensimäinen kokous asetti päämääräksi. Onhan asia aivan selvä ja luonnollinen. S.o. kun meillä m u o d o l l i s e s t i ei ole olemassa mitään kommunismia ja kommunisteja, ei myös millään lainsäädännöllä päästä heihin välittömästi kiinni. Kun esim. vaaleissa jokainen vähintään 50 nimen ryhmä voi perustaa valitsijayhdistyksen ja asettaa edustajaehdokkaita, kuka voi koskaan estää kommunisteja pääsemästä eduskuntaan ja sitä kautta muihin valtion tärkeisiin asemiin. Sillä eihän heidän tarvitse kommunisteina esiintyä, vaan muina yhtä luvallisina ja viattomina valtakunnan kansalaisina kuin muutkin. Mikä ja minkälainen sitten on se laki ja ne "lailliset keinot", joista nyt niin lapsellisessa uskossa puhutaan, joilla kommunistit pitäisi estettämän eduskunnasta? Todellisesti sitä lakia erikseen ei tulla koskaan laatimaan, vaan pitäisi toimenpiteen kohdistua koko vasemmistoa kohtaan, sitä supistamalla, mutta onhan luonnollista, että kaikki puhekin siitä jo torjutaan.

Sos.demokraatit aivan hyvin tietävät ja ymmärtävät, että kommunisteja ei voida millään lailla estää eduskunnasta. Ainoa toimenpide olisi sensukseen perustuvalla vaalilain muutoksella rajoittaa niiden lukumäärää, mutta kun sitä taas ei voitaisi tehdä ilman, ettei toimenpide kohdistuisi sosialisteihinkin, on aivan lapsellista kaikki kuvittelu vaalilain muutoksesta. Siinä ei eduskunnassa varmaan saataisi kokoon yksinkertaistakaan ääntenenemmistöä, sillä osa porvarillisista haihattelijoista asettuisi varmaan vasemmiston rinnalle, ja mikäli asia koskee perustuslakeja, tarvittaisiin suurempikin ääntenenemmistö.

Tämä on asiain tila, missä ollaan ja eletään erittäin vaalilain muutoksen suhteen, mutta miksi yrittää kaihtaa ja peitellä asian todellista laitaa, pettää itseänsä ja niitä, jotka eivät enempää ymmärrä? — Toinen yhtä mahdoton asia nykytilassa on kommunistisen lehdistön suistaminen myrkynkylvöstään lainsäädännöllä. Tarvittaisiin välttämättä sellainen painolain muutos, että hallinnollisilla keinoilla voitaisiin oitis tarttua siihen kiinni ja ottaa se täydellisesti valtoihinsa, mutta varmaa on, että nykyisen eduskunnan kautta ei sitä koskaan saada aikaan. Sosialistitkin näkisivät siinä vaaran omille tarkoituksillensa, ja myös porvarilliset haihattelijat varmaan kauhistuisivat sellaista "ihmisyys- ja kansalaisoikeuksien loukkausta", ja tulos olisi kommunisteille kovin hellä ja kiitollinen. Syystäpä juuri hallituksen esitys painolain muutokseksi jäi vain pelkäksi yritykseksi. Ja kumminkin se oli vähintä, mitä asiassa voitiin toivoa, ja koepalloksi se kai oli laskettukin.

Kun on aivan luonnollista, että kommunisteihin nähden ei voida kohdistaa mitään tehokasta lainsäädäntöä ilman, ettei se koske myös sosialisteihin, jonka he kyllä myös älyävät, — niin on yhtä luonnollista, että siitä ei tule mitään. Ja eikö sitä ole jo annettu monissa puheissa ja sanomalehtikirjoituksissa aivan erehtymättömän selvästi ymmärtääkin! Mitä on sentähden sanottava siitä porvarillisesta järjestä ja mielialasta, joka on naivisti uskonut ja uskoo yhä, että näin tässä nyt mennä keikutellaan sosialistien kanssa, häädetään paha kommunismi, ja kaikki on niinkuin maitoa ja hunajaa jälleen. Ei luulisi selvällä päivällä ja selvällä järjellä löytyvän niin lapsellisia ihmisiä, — ja jotka vielä tahtovat käydä poliitikoistakin ja toimittavat sanomalehtiä — ja sitten taas tunnustavat tehneensä päättömän erehdyksen. Mutta emmekö me vain koko asiassa leikkaakin sitä kylvöä, mikä alkoi punakapinan kukistuttua? Aivan oikein! Kuinka paljon hyvää ja suurta viisautta silloin luultiin tehtävänkään, kun armahdus seurasi armahdusta, kaikki varustettiin tasaarvoisilla kansalaisoikeuksilla, kapinallisille ja kumouspuoluelaisille annettiin sama yksi ääni käteen kansan ja valtakunnan asioissa kuin muillakin — ja nyt ollaan uutta aseellista kapinaa hankkivissa punapaidoissa. Ei kai ole niin kummaa, että yhä vieläkin esiintyy samaa uskoa, jopa luullaan sosialisteistakin tulevan — Lapuan kokouksen ponsien toimeenpanijoita! Sääli ihmisiä, jotka eivät koskaan mitään opi ja yhtä vähän käsittävät. Mutta se ideologia, se vie järjenkin.

Voi lisätä, että sille, joka nykypäivien asiat ja tapahtumat otti johdonmukaisen asiallisuuden kannalta, oli heti aivan selvää, että Lapuan kokous hyvin pian johtaa varmaan umpikujaan. Mitähän sanovat erittäin ne, jotka ovat hengessä sosialistien kanssa veljeilleet ja kukistaneet valistustyöllä kommunismia? Kauhea fascistipöpö on säikähdyttänyt kiltit sosialistit, kiltit porvarit kääntämään kiukkunsa, sana- ja parjaustulvansa "oikealta tulevaa kumousvaaraa vastaan". Ja näin jäädään siihen missä tähänkin asti on oltu.

Veristä ivaa, vai mitä? Mutta tässä ollaan, eikä sitä auta se, ettei asiaa — vielä — tahdota tunnustaa. Mutta milläs täysin laillisilla muodoilla Lapuan kokouksen tarkoitukset sitten pannaan toimeen? Kukistettiinko punakapina jollain "täysin laillisilla muodoilla" vai hätävarjeluksella? Onko uuden aseellisen punakapinan valmistelu jotain paljon luvallisempaa kuin täysi kapina? Kuka sitten ottaa vastuulleen uuden punakapinan tulen ja veren? Näitä kysymyksiä voisi jatkaa, mutta niissä me nyt olemme ja elämme. — On kilteille porvareillekin paljon tärkeämpää saada tehdä lehmäkauppoja vahvan kumouspuolueryhmän kanssa kuin saada sitä supistaa. Kenties nähdään silkkipytyt punapaidoissa, kun porvarillinen yhteiskunta joutuu toisen kerran itseänsä pelastamaan — ainakin hakemassa ulkomaista apua "sorretuille" lehmäkauppatovereilleen.

todellista laitaa yhä?

Seisomme suuren tuntemattoman tulevaisuuden edessä, mutta miksi peitellä vielä sitäkin, mikä jo kumminkin näkyy? Parempi on sanoa totuus niinkuin se on, silloin voi tulevaista tietämätöntäkin paremmin vastaan ottaa.

— — — — — — — — — — — — — —

Mutta jos kerran tahdomme mahdollisimman suoraan puhua, niin voimme mainita parista keinosta, millä voidaan tehokkaammin vaikuttaa ensiksi eduskuntaan ja toiseksi lähemmin kommunismiin ilman, että ketään voidaan syyttää jo sairaalloiseksi käyneestä "laittomuudesta." Muistetaan vain miten sosialistit v. 1917 käyttäytyivät paitsi muuta myöskin silloista eduskuntaa kohtaan, kun nykyiset kunnallislait, 8-tunnin työaikalaki ja muutamia valtiojärjestystä koskevia muutoksia oli lainsäädännöllisen päättämisen alaisena. Se oli äärimmäisyyteen menevää painostusta ja — niin häpeällistä kuin se olikin — sitä harjoitettiin ryssäin pistimien avulla ja turvassa, mutta sen seurauksena oli sosialisteille mieluiset lait. Olkoon että näissä laeissa oli suhteellisesti hyvääkin,ne menevät kumminkin osittain liikaankin ja niihin nojaten punakeltainen blokki nykyään on eduskunnassa sinä esteenä, joka ei salli enää laillisella tavalla nujertaa m.m. kommunistien maanpetoksellista toimintaa. Mutta kuka voi evätä ja sanoa, että olisi laitonta, jos ne kansalaiset, jotka nyt ovat pitäneet kansalaiskokouksia, ryhtyisivät johonkin samantapaiseen mielenosotukselliseen painostukseen silloin, kun mahdollisesti eduskunnassa vielä tulee kysymykseen vaalilakien ja valtiopäiväjärjestyksen sellaiset muutokset, että saadaan aikaan se mitä kansalaiskokoukset ovat tarkoittaneet? Eivät ainakaan sosialisti-kommunistit voisi vääräksi sanoa, jos vähänkään entisyyttään tunnustavat ja kunnioittavat. Ja jos heillä oli apunaan vieraan vallan, ryssän pistimet, mitä laitonta olisi, jos mekin, me suorat suomalaiset ottaisimme osaa voimalla sellaiseen mielenosoitukseen. Katsottakoon sitten vain, ettei eduskunnassa jännitetä jousta liian kireälle.

Olisi kyllä "laillisempikin" tapa päästä kommunisteihin välittömimmin kiinni nim. se, että eduskunta antaisi vaalilautakuntain keskuslautakunnille oikeuden hyljätä kaikki kommunistien vaalilistat — oikeus voitaisiin ulottaa kunnallisiinkin vaaleihin.Tällöin olisi vain probleemina se, kuka todistaa keskuslautakunnille, mitkä listat ovat kommunistien jättämiä. Tähän kai ei olisi muuta keinoa, kuin että kruununviranomaiset kullakin paikkakunnalla ottaisivat selvän, minkä hengen lapsia ovat kunkin valitsijayhdistyksen allekirjoittajat, ja tiedottaisivat sen keskuslautakunnille. Tämä selvänotto ei luonnollisesti kaikkiin persooniin nähden voisi olla ihan tarkka, mutta kumminkin jokaisella paikkakunnalla tunnetaan henkilöt niin tarkkaan, että voitaisiin vuohipukit erottaa, s.o. ylimalkaan tuntea kommunistien valitsijayhdistykset ja hyljätä ne. Tämäkään tosin ei olisi "koko parannus", sillä voisivathan kommunistit yhtyä sosialisteihin, mutta johonkin määrin sillä voitaisiin asiaa auttaa. Mutta sallisiko meidän punakeltainen blokkimme tällaistakaan lainmuutosta? Epäilemme pahasti!

M a a m i e s.

Kirje Aktivistille pääkaupungista.

Terve Lapua! Terve Pohjanmaa! Terve koko kalpaa kantava kansa! Kansan tahto olkoon lakimme!

Tämä on pääkaupunkilaisten avoin ja vilpitön tervehdys lakeuksien ja korpimaitten rahvaalle, niille naisille ja miehille, jotka ovat ryhtyneet sanoista tekoihin. Onpa tosiaankin liian kauvan kannuja valettu ja salaisesti kuiskuteltu sellaisista asioista, joitten oikeasta tahi väärästä hoidosta koko tulevaisuutemme riippuu. Valtaan ja asemaan pyrkineiden yksinkertaisten nousukkaitten selkärangaton ja siveellistä pohjaa vailla oleva, kaikenlaisiin lehmäkauppoihin alati altis luonteenominaisuus on jo vähitellen paljastunut alastomuuteensa ja vieroittaa heistä rehellisesti ja oikein ajattelevan kansanaineksen päivä päivältä yhä loitommalle ja tämä kansa on tuomitseva heidät ja heittävä kotinurkilleen kunkin oman ammattinsa ääreen, sinne, missä heillä on yksinomainen oikeus hääriä kukkona ja hyvittää omia yksityisiä pyyteitään.

Me pääkaupunkilaiset, jotka olemme niin lähellä pikaista puhdistusta kaipaavia pesäpaikkoja sekä senaatintorin että siltasaaren seutuvilla, me kuulemme ja näemme niin paljon sellaista, josta ei maaseudulla ole aavistustakaan, ettemme sen perusteella voi enään vaieta, kun kansan voimat ovat nousseet kantaamme tukemaan, vaan me tunnustamme olevamme valmiit käymään sanoista tekoihin. Me astumme teidän riveihinne, pohjalaiset ja karjalaiset, kuten koko muu maakin on tehnyt .

Me valistamme niitä, jotka valistusta kaipaavat, nimittäin omia porvareitamme, ja isäin hengen voimalla kukistamme verivihollistemme kätyrit, joihin ei mikään valistustyö näy tepsivän. Se olkoon tunnuksemme!

Pohjalaiset! Me nostamme kätemme ja vannomme yhtyvämme teihin. Me tiedämme vastustajiemme saamattomuuden ja tunnemme varsin hyvin heidän hermostuneisuutensa, mikä kasvaa nopeasti kun joukkojemme rivit lisääntyvät. Kun me kaikki olemme valmiit toimintaan, niin **luhistuu keinotekoinen kansanvaltaisuus aivan itsestään kuin korttitalo, ja oikeat kansanmiehet saavat ohjakset käsiinsä.** Silloin saa tosiisänmaallinenkin työmies oikeutensa ja leipänsä ja siihen me pyrimme.

Tuhansien ja kymmentuhansien puolesta entinen ja tuleva **Rintamamies.**

OLLAANKO VALVEILLA?

Ovatko tämän maan porvarit seuranneet sosialistilehtiä Vaasan tapauksen jälestä? Useassa niiden numerossa on mitä räikeämmin hyökätty Vaasan tapauksesta ja sen motiiveista annettuja asiallisia ja oikeita lausuntoja vastaan. Jos olette olleet valveilla ja muistelleet vähän menneitäkin aikoja, esim. kapinavuotta 1917, niin olette varmasti huomanneet, että nuo kirjoitukset henkivät aivan samaa tökötin hajua ja uhkamieltä kun silloinen Työmieslehtikin, sillä eroituksella vain että "tavarissat" ovat nyt hieman etempänä kuin silloin, ja että nyt ei satu tällä kertaa ehkä olemaan heidän kivääreistään ja kuularuiskuistaan aivan yhtä levollista selkänojaa kuin noina ilon ja riemun päivinä, jolloin "tavarissain" kanssa sai viettää hekumallisia veljeysjuhlia. Sen joka on tuon kaiken nähnyt ja muistaa sen masentuneen ja nälkiintyneen lauman Suomen parasta työväkeä sen alennustilassa, katastroofin jälkeen, tunnottomien johtajiensa ja kiihoittajiensa hylkäämänä, täytyy hämmästyksellä ihmetellä, että vajaan 12 vuoden kuluttua on sama hurja kiihoitus käynnissä. Annatteko Suomen työläiset (te jotka ette työtä pelkää) johtaa itseänne uusiin surkeuksiin? Herätkää siis Suomen porvarit ja oikeamieliset työläiset aikanaan vartiolle, ennenkuin ehkä huomaatte punakaartit niskassanne, eihän sitä tiedä mitä nuo lukemattomat etappitiet maamme pitkillä rajoilla kielletyn kiihoituskirjallisuuden ohella työntävät. Oletteko kansalaiset valveilla, puolueihin katsomatta!

Olette kai huomanneet punasasujen ynnä muiden vallankumousmestarien kiihkeistä ja uskontoa pilkkaavassa hengessä kyhätyistä sepustuksista, mitä on odotettavissa tuolta kommunistien veljes-sakilta, joka mukamas kulkee meillä sosialidemoonien nimellä tässä Suomen maassa. Se on yksinkertaisesti samaa sakkia kuin nuo kommunistiveljensäkin, joita he kavalasti käyttävät vain iskujoukkona. Lukekaapa tuon uuden "Työmiehen" jälkeläisen 106 numerossa eräs kyhäys, joka kuvaa silti täydellisesti mitä siltä taholta saadaan, hyvät porvarit, odottaa. Kirjoituksella on tarkoitettu selvittää sellaista hapankaalimaitovelliä, että muka äskeinen eduskunta-alote painolain muutoksista kommunistien rankaisemiseksi, (kuten sanat kuuluvat) on paljon mahdottomampi kuin kommunistien aikoinaan kyhäämä valtiomuoto-alote, jossa esitettiin tähän maahan pystytettäväksi neuvostodiktatuuri. Kommunistiedustajan alote voidaan kuitenkin asettaa alotteen edelle siinä suhteessa, että sen toteuttamista voidaan edes teoreettisesti pitää mahdollisena — käytäntö on sitten eri asia — (ja riippuu tietenkin pistimien lukumäärästäy.m.) jota ei suinkaan voi sanoa puheena olevasta alotteesta. Että sen tiedätte hyvät porvarit ja muut kansalaiset, oletteko valveilla!

Entäs sitten se suoranainen hätähuuto, jota jo aikaisemmin ovat punasasut ja monet muut tuossa lehdessä torvettaneet, ja jota huutoa lehti yllämainitussa numerossa oikein lakimiehen voimalla jatkaa, ei enää minään esityshuutona, vaan suoraan kiihkeänä uhkavaatimuksena viranomaisille, aina eduskunnan oikeusasiamiestä ja oikeuskansleria myöten, minkä ja minkä lakipykälän mukaan kirjapainon särkijät on rangaistava. Kirjoitus on niin haiskahtavan kiihkeä, että sen luulisi tällaisen parlamenttaariseen sosialismiin nukutetun mielestä vähintäin vasempain veljesten kädestä lähteneeksi, ellei tietäisi, että maalarin housut ovat yhtämaata.

Kohtalokasta muuten on, että tuossa samassa lehden numerossa on kirjoitus "Vankilamenot", jossa valitetaan että vankilat meillä ovat ahdinkoon saakka väkeä täynnä, ja lausutaan m.m. "Epäilemättä olisi eduksi, jos ehdolliset tuomiot pienemmistä rikkomuksista tulisivat käytäntöön nykyistä laajemmassa mitassa". Näin syrjäisen silmillä katsottuna se nyt ainakin sopii ja tulee tietenkin käytäntöön pantavaksi Lapuan poikien kirjapainon särkemisyrityksestä, elleivät nuo pojat pääse isällisellä vitsarangaistuksella, jollaisia poikasille on tavattu antaa pienemmistä särkemisistä ja muista vallattomuuksista — ettei nyt pidä niin kovin paljon lakipykäliä haalia kun vankilat ovat jo ennestäänkin ylikuormitettuja.

Sitten on tuo lehti Vaasa-jutun välikysymyksessä isäntiensä sekoittamaa lemmenjuomaa tyrkyttänyt mitä kiihkeimmässä hurmiossa, varsinkin ystävilleen muissa perheissä, Hessoille ja Kaisuille y.m:lle parlamenttaariseen sosialismiin nukutetuille, kosiskellen heitä yhteiseen yleismailmalliseen vallankumousrintamaan vaarallista fascismia vastaan, tosin parlamenttaarisen kansanvallan kauniiseen verhoon kääriytyneenä.

Kavahtakaa viekkaita veljiä, te yhteisen isänmaanne vakaat vartiat, kuuluittepa mihin puolueeseen tahansa. Isänmaa on teille rakas. Te ette tunne noiden isänmaatystävien psykologiaa. Meillä ei ole mitään sosialidemokraatteja, vaan kiukkuisia vallankumoushaaveilijoita,jotka tilaisuuden tullen vääntäisivät niskanne nurin. Tämän pitäisi kaikille isänmaanystäville olla selvääkin selvempi. Selvemmäksi on se vielä tullut viimeaikoina niillekin, jotka ovat tuudittaneet itseensä: rauha, rauha! Vaasan tapaus veti esiin sosialisteiksi itseään kutsuvien sydämenkyllyyden tavalla, joka ei pitäisi jättää epäilyksen varjoakaan siitä, minkä teeren poikia he ovat. Tökötin haju on haihtumatta vielä, se on tunkeutunut syvälle sydämen pohjaan asti, kuten "tavarissain" veljeilykin oli sydämellistä noina kauhun vuosina, joiden ei luulisi kenenkään isänmaan ystävän mielestä haihtuvan, huolimatta siitä, vaikka lemmenjuoma olisi kuinka hurmaavaa tahansa.

Jos noiden viekkaiden veljien pahaan omaantuntoon sattuu joku valistunut porvari koskettamaan jollakin painetulla totuuden sanalla, syöksee se heti kaiken sydämensä pohjalle kerääntyneen myrkyn, kuten punasasu on syössyt erään pontevan kirjoituksen johdosta, lykäten haudasta pinnalle Nikolait ja Bobrikoffit, puhumatta nyt suomettarelaisten edesottamisista, joista vertailut menevät suorastaan kaalivellihuseeraukseksi. Olisi Sasun ehkä hyvä väliin vielä muistella 1918 huseeraajia, Mannereita, Siroloita, rakasta veljeä Turkiaa y.m. ja minkälaisia heidän edesottamuksensa olivat noina kauhun kuukausina. Vai oliko Sasu silloin kellarikerroksen alakerrassa, kuten muutkin punaiset jänikset, vai kuinka? Olisi hyvä jo niin vanhan miehen ruveta miettimään, mikä hänenkin rauhaansa sopii.

Vanha työmies.

Iltajunalla saapui Lapualle joukko "tovereita", oikein päällysmiehen tapaisia. He kysyivät eräältä paikkakuntalaiselta, joka muuten on tunnettu varsin hiljaiseksi ja vähäpuheiseksi mieheksi: »missä täällä on työväentalo?» Mies kehoitti vieraita seuraamaan hänen mukanaan, mutta vei heidät — suojeluskuntatalolle, jossa parhaillaan pidettiin joitakin kursseja. Avattuaan kurssisalin oven mies otti asennon ja huusi: »huomio, toverit saapuvat!» Huomattuaan joutuneensa »väärään» paikkaan toverit puikkivat sanattomina tiehensä.

Kaksi kommunistien joukkolaulua.

Miljoonat nousevat.

(Neuvosto-Venäjän viisivuotissuuunnitelmalle, kirj L. Helo.)

Naiset:
Sinä kuuletko raataja, tehtahan mies,
sinä kuuletko peltojen poika,
ikävöi miten maa tämä Neuvostomaa,
miten valtava kaihonsa soikaan.

Miehet:
Yli maapallon kuudennen osan
käy huokaus nousevan maan.
Se kaihoaa työtä ja tuotteita,
ja intoa raatajajoukon.

I:nen mies:
Se odottaa koneita.

II:nen mies:
Helkkyvää malmia,

Miehet:
Keltaista vaskea
maaemon uumenten sakeaa verta
ja tukkien tuoksuvaa pihkaa.

Kaikki:
Sitä kaikkea kaihoten kaipaavi maa,
et elämän valtimo valppaammin löis
ja jättiläispajojen puhkuisi palkeet
ja hyrrinä hyörien raksaisi rattahat työn.
Ja kullankellertävät viljavat vainiot maan
aron äärettömyyksillä nuokkuis.

Naiset:
Ja kuuli raatajat ja kuuli työläisvalta,
ja kuuli miten kaihoin kutsuu maa.

Miehet:
Ja esiin koruttoman työläiskuoren alta
yhteistoimen kauniit kiihkot saa.
Jo nousee miljoonat ja kilpahaasteen heittää:

Kaikki:
Maa saakoon koneita ja viljapellotkin.
Se mahti työn on vain mi menneet puutteet peittää
ja työläisvallan johtaa kommuuniin.

Nainen:
Tämän haastehen ottivat tehtahat
ja kaivokset, kyntäjäin joukot.
Työn rytmissä rientävät rattahat,
on ymmällä pelkurit, houkot.

Naiset:
Ja kilvan nyt Uraali, Ukraina
ja Karjala tuotteita saavat,
ja Moskova, kaukainen Siperia.
Näin paranee taistelun haavat.

Kaikki:
Ja maaemon uumenten verta lyö
ulos satojen pumppujen voimat.
Ja pelloilla, kylissä kiehuu työ
ja korvessa kirvehet soivat.

Näin kilpailun tahdissa nousevi maa.
Työ rautaista hymniä soittaa.
Ken uskonut ei, hän nähdä nyt saa,
miten proletariaatti voitttaa.

Orjuuden haamu.

Joukkoruno. Kirj. **Lauri Letonmäki.**

I miessoolo:
Se kutsuvi mahtinsa ympäri maan
nyt saastaisten siipeinsä alle.
Se ostavi kalpoja kullallaan
tueks' vallalle vapisevalle.

Sen papit ne äänensä paisuttaa,
sotapäällikröt peistä hioo,
Sen kätyrit kahleita kalkuttaa
ja hirttonuoria nioo.

2 miestä:
Kuin haaskalinnut ne keikkuvat
ja suuri on konnien kuoro.
Mut' orjien joukot ne vannovat:

2 miestä, 2 naista:
nyt lyönyt on itsesi vuoro!

II miessoolo:
Sinä surmaten, vangiten vaelsit
yli uinuvan maan ja meren.

Nainen ja mies:
Tuhat orjikses' sinä merkitsit,
imit uhries suonista veren.

II miessoolo:
Sun saastaisten siipies suojassa
petos kavala kruunua pitää.
Sillä rikos ja rutsa on seurana,
mutt' jäljessä kosto itää.

Sua laki ja jumalat liehakoi,
sinä hallitset maata ja merta.

2 miestä, 2 naista:
Mutt' kerran sun kuolinkellosi soi
ja himmenee kruunusi kerta!

Kaikki:
On hetkesi luettu, istuimes
jo pettävät perustukset,
omaan haavoituit sinä peitsehes
on vallattu linnasi ukset!

III:s miessoolo:
2 miestä, 2 naista:
Haa, kuuletko myrskyä lähestyvää:

Kaikki:
kapinassa on orjia tuhat!
Ei mahtiisi masennu joukko tää,
sit' ei peljätä kuoleman uhat.

IV:s miessoolo:
Se jo kalpeni kosteissa luolissaan,
se on runneltu raskaassa työssä.
Nämä muinoin kruunatut kuninkaaks' maan
ovat madelleet orjuuden yössä.

III:s miessoolo:
Mutt' otsa nyt säihkyvi ylpeänä taas,
on huulilla vapaan uhka.

Kaikki:
Kun kansa tää kiusattu liikahtaa,

Basso:
voi, jälellä raunio, tuhka!

III:s miessoolo:
Haa,

I naissoolo:
kuuletko riemuista laulua sen,
alas lyökäätte maailma kurja!

Kaikki:
Laps' orjan on vapaasyntyinen,
kun taistellen kaatuvi orja.

YHTEISKUNTAVASTAISTA.

Vapaamuurarikulissien takaa. I.

Sanottakoon jo heti alussa, että vapaamuurariliikkeen ylin johto näyttää ilmeisesti olevan kansainvälinen ja salainen. Sitä eivät tunne maallikot, mutta se näyttää olevan ilmatiiviisti suljettu ja visusti verhottu piiloon useimmilta vapaamuurarimestareilta itseltäänkin; ylin johto ilmaantuu päivän valoon vain ratkaisevina hetkinä. Ainoastaan mitättömän pieni murto-osa vapaamuurareitten salaisessa maailmanvaltiossa ja sen miljoonajäsenistössä näkyy tuntevan salajärjestön ylimmät johtohenkilöt ja tietävän vapaamuurariuden lopullisen suuremmoisen tarkoitusperän; tämä tuntuu todenmukaiselta huolimatta siitä, että monet vapaamuurarikirjailijat kieltävät salaisen ylijohdon olemassaolon.

On ihmeellistä ja silmiinpistävää, ettei vapaamuurareitten ohjesäännössä koskaan mainita selvää ohjelmaa. Se johtuu siitä, että jokainen ryhmä suorittaa oman tehtävänsä ja osansa riippuen siitä, minkä kansan keskuudessa ja minkäluontoisena aikakautena vapaamuurarius vaikuttaa. Salaseura ei julkaise tarkoituksiaan koskaan selväpiirteisessä muodossa, vaan hämäräperäisin ja venyvin lauseparsin, kuten vapaamuurareitten tavattoman monet julkaisut osottavat.

Tutkimukset salaliikkeen lopullisista tarkoitusperistä ovat viime vuosina käyneet helpommiksi kuin ennen sen takia, että vapaamuurarius, tuntien voimansa jo kyllin kasvaneen, on itse alkanut paljastaa todelliset kasvonsa ja viskata valhenaamarin pois.

Myöskin on sattunut tapauksia, jolloin vapaamuurarit ankarien omantunnontuskien vaivaamina ovat kuolemankin uhalla eronneet salaseurasta, päästyään katsahtamaan kulissien taakse ja opittuaan tuntem. vapaamuurariuden todelliset tarkoitusperät. Näitä luopioita ovat m.m. entinen vapaamuurariveli ja notaario E. F. Eckert, joka laajoissa teoksissa on paljastanut maailman vapaamuurariuden ohjelman, sekä toinen luopio ja vapaamuurarikirjailija Copin Albancelli.

Muutamille harvoille ei-vapaamuumareille on myös onnistunut — vaikkakin henkensä kaupalla — hiipiä salaa looseihin ja saada tietoja muurarisalaisuuksista. Lisäksi vielä ovat jotkut hallitukset maailmansodan aikana ja jälkeenpäin saaneet käsiinsä arvokkaita vapaamuurariasiakirjoja ja saattaneet ne julkisuuteen toisille hallituksille. Niinpä v. 1919 Unkarin hallitus Bela Kuhn'in, Unkarin bolshevistisen kumouspuolueen johtajan, kukistumisen jälkeen takavarikoi Budapestin vapaamuurariloosien arkiston, jolloin salaseuran vallankumoukseillset suunnitelmat tulivat ilmi, sillä seurauksella, että kaikki Unkarin vapaamuurariloosit suljettiin ja koko kauniilla nimellä kulkenut liike kiellettiin.

Jo 200 vuotta on vapaamuurarius työskennellyt maailmanvallankumouksen aikaansaamiseksi, kuten historialliset tosiasiat osottavat. Päämääränä on ollut nykyisen kristillisen kulttuurin hävittäminen ja maailman hallitseminen vapaamuurariudella, joka tahtoo asettaa kristillisen sivistyksen sijalle naturalistisen maailmankatsomuksen ja kristillisen jumalanpelvon sijalle joko yleismaailmallisen yhteisuskonnon tai suorastaan jumalankielteisen tieteen ja järjen.

Taistelu on ensi sijassa aatteellinen ja henkinen. Ihminen tahdotaan korottaa jumalihmiseksi tulevan jumalvaltion palveluksessa. Lujista yksinvalloista eli monarkioista tahdotaan ensin tehdä löyhempiä tasavaltoja ja niistä taas yhtenäiset maailmanvapaamuurariyhdysvallat. (Huom.! Briand'in virittämä ehdotus Euroopan Yhdysvaltain perustamiseksi).

Mutta tämän päämaalin saavuttamiseksi on ensin lyötävä murskaksi kristillisenyhteiskuntajärjestyksen peruspylväät: kirkolliset laitokset, kristillinen kuri ja järjestys, yksityisomaisuus, isänmaalliskansallinen tunne, kristillinen perhe-elämä j.n.e. Maailmanvapaamuurariuden tehtävänä on lietsoa maailmaan ensin henkisessä ilmapiirissä tätä kumouksen aatetta, ja sitten vasta, kun maailma on tälle aatteelle kypsynyt, panna se valtiollisella alalla voimakeinoin täytäntöön.

Kuvaavasti kylläkin "Suur-Orientin" presidentti tyhjensi v. 1923 maljansa "ranskalaisen vapaamuurariuden tyttären, Ranskan tasavallan menestykseksi" ja myös maljan "huomispäivän maailmantasavallan kunniaksi, joka on oleva maailmanvapaamuurariuden tytär".

Muutama sana vapaamuurariuden synnystä.

Juutalaisilla oli muinaisina aikoina n.s. "valistuneitten" ja "valittujen" salaliittoja, joissa vaadittiin jäseniltä sokeata kuuliaisuutta, ehdotonta vaiteliaisuutta ja hirveitä vallallisia sitoumuksia. Nämä salaseurat olivat jaetut eri asteisiin; ne muodostivat ikäänkuin valtioita valtiossa, niillä oli loistavat seremoniamenot ja tieteellisyyden ja siveellisyyden häikäisevä hohde.

Juutalaisen kuuluisan tiedemiehen ja oikeusministerin Cremieux'in mukaan on vieläkin olemassa "ikuinen" juutalainen veriliitto, joka on solmittu ja rakennettu mainittujen salaliittojen mallin mukaan. Se on ankarien sääntöjen alainen järjestö, jonka tarkoituksena on hävittää kristinusko ja vallata kaikkien kansojen rikkaus, sekä perustaa juutalainen maailmanherruus.

Väärentääkseen ja turmellakseen leviävää kristinuskoa, ja käyttääkseen sitä omien tarkoitustensa hyväksi juutalaiset perustivat mainittujen liittojen lisäksi uskonnollisvaltiollisia salaseuroja. Nämä harjoittivat käytännöllistä veljesrakkautta ja hyväntekeväisyyttä ja saivat jäsenistöönsä henkilöitä kaikista yhteiskuntaluokista, jopa pappejakin. Näihin veljeskuntiin liittyi sittemmin rakennusmestariseuroja, joiden jäsenet kutsuivat itseään "vapaiksi muurareiksi", koska heillä oli lakien suomia erinäisiä vapauksia.

Rakennusmestariseuroilla oli, kuten vapaamuurareilla vieläkin, erikoisia eri aatteita edustavia tunnusmerkkejä: vasara, harppi, muurauslapio, esiliina, nauhaluoti, suorakulmainen viivotin, vesimittari ja kokoushuoneenaan heillä on "loosi".

Näin oli vapaamuurariloosi valmis.

Copin Albancelli on sitä mieltä, että juutalaiset ovat vapaamuurariuden alunperin perustaneet maailmanvaltiutensa saavuttamiseksi sen avulla. Tätä käsitystä tukee tri Isak M. Visen aikakauskirjassa "The Israelit 3. 4. 1855" julkaistu väite: "Vapaamuurarius on juutalainen liitto, jonka historia, tehtävät, merkit ja selitykset ovat alusta loppuun juutalaiset, lukuunottamatta muutamia valankaavan sanoja y.m.".

Webster ja valtioneuvos Wichtl taasen ovat sitä mieltä, että vapaamuurarius oli alkuaan hyvää tarkoittaville ja kristillisille periaatteille rakennettu järjestö, mutta perästäpäin on siihen tunkeutunut juutalaisia kiihottajia, jotka ovat alkaneet käyttää salaseuraa omiin tarkoituksiinsa kauniitten valhenaamioitten avulla. Vain muutamia vapaamuurariuden osia on tämän käsityksen mukaan säilynyt myrkyttämättöminä, kuten esim. englantilainen vapaamuurarius, johon on kuulunut m.m. kuninkaita suojelijoina ja piispoja suurmestareina.

Väitetäänpä sitäkin ,että vapaamuurarius on yhtä vanha kuin ihmiskunta, että jo Adam, Noa, Abraham, Josef, Mooses, Josua, David ja Salomo ovat olleet vapaamuurarisuurmestareita. Kuningas Salomolla väitetään olleen oppipojat, kisällit ja suurmestarit maailmanmainion temppelin rakennustyössä, joka Salomonin temppeli on vapaamuurariloosin rakennustyylin mallina vielä tänä päivänä.

Veljeskunta uudistettiin v. 1535 ja näytti se silloin viattomalta, kristilliseltä yhdistykseltä. Mutta todellisuudessa sillä oli juutalainen johto ja vanhat juutalaispapilliset toimintamuodot, salaperäiset merkit, sokea kuuliaisuus esivaltaa kohtaan, hirveät valanteot, omantunnonpakko, ehdoton vaiteliaisuus j.n.e. Päämääränä oli jo silloin juutalainen maailmanvalta.

Skotlantiin siirtyneitten Johannesveljien perustamat kirkot ja luostarit tulivat sitten maailmanvannoutumisliiton tyyssijoiksi ja myöhäisemmän skotlantilaisen suurvapaamuurariuden perustaksi.

Pohjanmaan miehille.

Te Pohjan miehet,
teihin katsovi silmät kansan:
te voitteko estää
ja torjua saastan ja surman, te voitteko
polkea petturin ansan?

Te vakavat miehet,
kas teidän on täällä aukeat maat
ja metsäiset kunnaat.
Teidän on kirkot, joiden juurella nukkuu
kansamme kallihit lunnaat.

Te kansan miehet,
te vapauden vartiat ylväät,
oi älkää horjuko,
olkaa kansan, maan sekä uskon
kalliovankat pylväät.

Teille, jäyheät miehet,
on uskottu paljon pyhää ja suurta.
Paha karkoittakaa,
joka käärmeenä käy, joka myrkyllä huumaa
kansan voimaa ja juurta!

Te kansan turva,
nyt näyttäkää nyrkkinne vahva,
mihin kelpaa se,
jos siinä on aura tai nuija tai vaikkapa
miekkanne kahva.

Te lakeuden pojat,
teihin luottavi nainen ja miesi.
Kun valvotte vain,
niin turmasta säilyy kansa ja maa,
pyhä myös kotiliesi.

H. N.

Miten kommunisteja kohdellaan Englannissa.

Näyttää siltä kuin neuvostovallan lähettiläät Englannissa eivät yksinomaan saavuttaisi hyviä tuloksia. Englantilaisten terveestä käsityksestä sai joku aika sitten kokea sangen epämiellyttävän puolen eräs kommunistijoukko, jonka agitaattorit parhaillaan Clissold Parkissa, Stoke Newington, N. olivat agiteeraamassa lakkoa eräässä tehtaassa. Siitä kertoo Daily Mail seuraavaa:

Työmiehet, jotka tahtoivat olla rauhassa kaikilta kiihottajilta ja jatkaa työtänsä, kimmastuivat yhtäkkiä ja ryntäsivät korokkeelle, jolle kommunistit olivat sijoittuneet ja josta he kuormakaupalla latelivat kiitosvirsiä bolsheviikiläisestä vapaudesta ja työväestön ihanneoloista Stalinin hallituksen alaisina. Ennenkuin punaiset agitaattorit olivat ehtineet ensi hämmästyksestään toipua ja päässeet selville mistä oli kysymys, oli voimakkaat käsivarret tarttuneet heihin ja ilman sen enempiä selvittelyjä viskanneet ohitse virtaavaan jokeen, jonka rannalla olleet työläisjoukot uhkasivat heitä jos vain uskaltaisivat yrittää maihin, sille puolelle jokea.

Suurella vaivalla onnistui punaisten päästä joen toiselle puolelle, jossa he läpiryvettyneinä kiipesivät maihin ja juoksivat pakoon minkä kerkesivät, sillä uusi vaara oli jo vähällä saavuttaa heidät.

Tehtaan omistaja, joka itse oli paikalla, oli kertonut Daily Mailin eräälle kirjeenvaihtajalle, että hän oli jo pitkän aikaa odottanut, että hänen työväkensä kävisi sanoista käsiksi, sillä alituiset kommunistiselkkaukset olivat saaneet työväen jo raivoihinsa. Ja hän lopetti kertomuksensa lisäämällä, että kommunistien pahimpia vihollisia olivat työmiesten vaimot, jotka olivat kaikkia lakkomeininkejä ankarasti vastaan, koska työmiehet itse joutuvat niistä enemmän kärsimään.

Tämä tosikertomus osottaa, että on se Lapuan laki käytännössä muuallakin kuin Lapualla.

Kommunistilauluja: Sota sotaa vastaan!

(Kirjoittanut: Tatu Väätäinen.)

Soolo:

Vuoks' minkä vertaan vuodattivat joukot,

Naiset:

vuoks' minkä vaimo, lapsi rinnoillaan
niin moni miestään ootti saapuvaksi
tai isä, äiti, poikaa kuuluvaksi,
kun sortuivat he sotaan murhaavaan?

Miehet:

Vuoks' minkä laahustavat raajarikot
ja silmäpuolet, pommein pirstomat?

Kaikki:

Vuoks' minkä työläisluokka kaiken antoi
työt vuosisadan, sydänveren uhriks' kantoi,
ja tappoi työläisveljet syyttömät?

Miehet:

Hän teki tämän vuoksi rosvolauman,
min' ryöstösaalis oli ehtinyt.

M. Soolo:

Sai palkakseen hän orjuuden ja vaivan,
ja rosvorengit lupasivat taivaan,
jos osaansa ois' orja tyytynyt.

Kaikki:

Mutt' tyyydy emme, orjianne emme!
Ei rosvosotihinne astu joukko tää!
Me luokkasodan yksin tunnustamme,
ja omin aseinensa lyömme sortajamme.

M. Soolo:

Sota sotaa vastaan!

Kaikki:

Nuoret rynnätkää!

Kuka rikkoo rintaman?

Nimimerkki L. H. on Ilkka-lehdessä syyttänyt lapualaisia kommunismin vastustamistyön harhapoluille saattamisesta ja yhteisen rintaman rikkomisesta. Se rikkominen johtui muka vaasalaisen kommunistikirjapainon särkemisestä, ja vielä enemmän kai siitä, ettei ole Lapualla käsin voitu oikein tyyneesti suhtautua siihen tapaan, millä nimenomaan juuri L. H. äkeässä äänilajissa vaati painon rikkojia ilmoittautumaan.

Molemmat ovat tyhjää puhetta. Jos ja mikäli rintama on rikki, niin on je johtunut yksinkertaisesti siitä, että eräillä tahoilla on jo pitkät ajat ajateltu puoluejohdon eikä omilla aivoilla, ja on otettu ohjeita piireiltä, jotka alunperin olivat kaukana pohjalaisliikkeestä ja laskivat vain, miten asiat saadaan kääntymään omalle puolueelle edullisiksi. Yhteinen asia ei lopuksikaan merkinnyt mitään. Se vain jotain merkitsi, että puoluekarsinat pysyisivät ehyinä ja että saisi tapahtuneista jotain etua puolueelle. Se on ainoa asia, joka on yrittänyt särkeä rintamaa ja joka on saanut eksymään joitakin heikkoja karsinassa ruokittuja ja toisia, joilla on puoluelinjoilla vielä paljon voitettavaa. Se on ja pysyy yksinkertaisena totuutena.

Vaasan asian ei tarvinnut mitään sekaannusta tehdä. Tekijät tekivät sen omalla luvallaan ja vastannevat siitä itse. Ketään, joka ei itse halua, ei ole pyydetty sitä edes ymmärtämään. Kyllä Koristot ja L. H:t saavat sen asian suhteen olla aivan rauhassa. Ei kukaan olisi koskaan epäillyt, että esim. johtaja Koristo olisi siinä ollut mukana, vaikka ei hän olisikaan siitä niin juhlallisesti irtisanoutunut, eikä lisäksi sekoittanut asiaan Suomen Lukkoa, jolla asian kanssa ei ollut kaukaisintakaan tekemistä. Se hra Koriston mielenilmaus oli sangen teatraalinen, mutta ei kaunis. Sillä tavalla ei voida mitään asiaa ajaa. Mitä taas hra L. H:seen tulee, niin hänkin kai olisi voinut vapautua mahdollisista syytöksistä paljoa vähemmällä kuin se repäisevä tapa, mihin hän on turvautunut. Hänen on toki tunnustettava, ettei se kylmyys, mitä hän nykyisin on saanut osakseen lapualaistaholta, missä hänestä aluksi odotettiin jotain ja ehkä liikaakin, johtuu muista syistä kuin siitä, että hän ei hyväksy painon rikkomista. Sitä häneltä ei ole kukaan vaatinut sen paremmin kuin meiltä muiltakaan. Siitä ei yksinkertaisesti ole voinut olla edes kysymys. Mutta sitä ei Lapualla ole jaksettu sulattaa, että mainittu L. H. tuli Lapualle painon rikkojiksi epäiltyjen luo vaatimaan heitä tunnustuksille puhuen suurista rahoista, joilla muka kaikki kulut maksetaan. Sillä Te, hra L. H., menetitte asemanne. Teidän olisi pitänyt olla kuulemassa, millä kiivaalla paheksumisella Teistä puhuttiin silloin, kun lopulta päätettiin mennä ilmoittautumaan. "Se aikoi ostaa meidät, jotka emme koskaan ole kieltäytyneet ilmoittautumisesta, jos vain niin hyväksi nähdään.» Ne rahatarjoukset ja epäonnistumisenne jälkeen kirjoittamanne suurta miehekkyyttä uhkuva kirjoituksenne Vaasassa, mikä yrityksenne jälkeen ei suinkaan ollut miehekäs, ovat niitä asioita, jotka vaikuttivat, että Te näytte sysätyn ulos leiristä. Ja kaipa teidän itsennekin teki mieli lähteä, sillä onhan pääasia pitää turkkinsa puhtaana tulevia tarpeita varten.

Vaasan tapahtuma on vain turha pikkuasia niille, jotka ovat kiinni pääasiassa, että kommunismi on kukistettava, tuli mitä tuli. Ajatteli nyt Vaasan asiasta mitä välinsä, sen ei pitäisi miehiä eroittaa, mutta nähtävästi se kaikessa mitättömyydessään sittenkin kykeni ruumenet puhaltamaan kaikkeen maailmaan. Ja semmoisena sillä nähtävästi oli ensimäinen suuri merkityksensä. Arvaamme, että on muitakin, kunkan aika ennättää kypsyttää kaiken, mikä on kypsymässä.

Liktori.

Elämän kauneuden puolesta.

Suomen miehet ja naiset!

Vapaa, riippumatoin Isänmaamme kamppailee vähäisen, kauniin ja traagillisen kulttuurinsa puolesta. Se vaatii uutta sielujen, sydämien ja omientuntojen henkistä vallankumousta. Koko ihmisyys käy taisteluun olemassaolonsa puolesta, tuntien itsensä niin yksinäiseksi kuin yö oli Suomen ja Karjalan erämaiden.

Apuun Suomen miehet ja naiset! Elämä käy mahdottomaksi elää ilman elämänkauneutta. Apuun, Europan kaikki pienet ja suuret kansakunnat! Ihanan ja traagillisen Isänmaamme kokohenkinen ilmakehä on niin ajanhengen myrkyttämä, että käy ylivoimaiseksi elää!

J. H. Erkko sanoo: "Salomme vaikk' ois" täynnä kultaa, hopeita hyrskyis aaltomme, vaikk' ois' meill' loistoa ja valtaa, vaan konnan töit' ois muistomme, kansamme kulkis hylkyteitä — ah, silloin maamme varjo meitä kuin muista haamu vainoais".

Kalleimman elämänkauneutensa on suurin osa kansastamme unohtanut. Kuolemattomuus on kansamme ja koko ihmiskunnan lopullinen, suuri, sanomattoman ihana päämäärä. Esi-isämme pitivät kalliina uskontonsa, he soutivat kilpaa kymmenin kymmensoutuisin venhein, yli siintäväin selkäin ja saarien solitse pisimpienkin poukamain perukoista kohti tuttua juhlallista kellojen kuminaa. Tai talvella pitkinä jonoina talviteitään ja suksilla yli soiden ja läpi korpien, kaikkialla sama tarkoitus ja vakava ilme kasvoillaan. Onko asia nyt näin?

Tarkatkaamme elämää, niin näemme, kuinka kotien ja kokonaisten valtioitten perustukset romahtaen luhistuvat silloin, kun ei iäisten voimien kanssa ole tuttavuutta tehty.

Missä ovat ne, joitten katse on tähdättynä syvyyksiin elämän tosiarvojen etsintään? Me nykyajanhengen ihmiset suitsutamme aikamme aistillisuuden ja intohimojen alttarille, mekö olemme vain oikean kansan hautamerkkeinä? — Onnellinen tämä kansa, että sillä sittenkin vielä on, näyttipä miltä näytti, oikean ja pyhän elämänkauneuden vaalijoita. He ovat tämän kansan elinvoima. Tämä kansa ei voi kuolla niinkauan kuin sillä on kansalaisia, jotka rukouskäsivarsin kantavat poikiaan ja tyttäriään Jumalan luo. Heillä on ihanne, jota he määrätietoisesti keskellä erehdyksiä ja kompastuksia pyrkivät saavuttamaan.

Synnyinmaamme, sinä runneltu ja kovia kokenut isäimme maa, kaipaat uutta ja parempaa elämänkauneutta. Mutta kukista ensin alhainen, kukista hengenkauneuden, ihanan vapauden tieltä ilmaa myrkyttävä kommunismi!

Alma Viinikivi.

Kokkola 1930. Sanomalehti O.Y. Kokkolan Kirjapaino.